

УДК 821.112.2'06-312.9-93

Л12

Серію «Дитячий детектив» засновано 2022 року

Barbara Laban
DIE MITTERNACHTSKATZEN

Die Hüter des Smaragdsters

© 2022 Ravensburger Verlag GmbH,
Ravensburg, Germany

Переклала з німецької *Інна Вовченко*

Лабан, Барбара.

Л12 Опівнічні Коти. Хранителі Смарагдової Зірки : роман : кн. 2 / Барбара Лабан; пер. з нім. Інна Вовченко; іл. Жерома Пелісьє. — Київ: ВИДАВНИЦТВО РМ, 2024. — 392 с. : іл. — (Серія «Дитячий детектив»).

ISBN 978-617-8373-67-2.

ISBN 978-617-8248-12-3 (серія).

Тільки ті, хто наділені рідкісним хистом фелідікса, здатні розуміти котячу мову. І на них лежить величезна відповідальність. Адже у хвилини страшної небезпеки навіть Опівнічні Коти потребують допомоги!

«Я теж хочу стати Опівнічним Котом!» — протуркав усі вуха друзям фелідіксам вуличний котик Пабло. Він так хоче, щоб ця його мрія здійснилася! Та щоб стати лейбгвардійцем котячої королеви Англії, треба здолати три складні випробування. Нова й Генрі готують Пабло до участі в турнірі, але перед двома захисниками котів постав ще один виклик: Смарагдова Зірка — символ миру серед котів — у жодному разі не повинна потрапити до лап жорстокого Фергуса Фіннігана. Річ у тім, що цей лихий король прагне володарювати над усіма котячими королівствами на Британських островах...

УДК 821.112.2'06-312.9-93

ISBN 978-617-8373-67-2

ISBN 978-617-8248-12-3 (серія)

ISBN 978-347-3408-64-1 (нім.)

© Вовченко І. Ю., пер. з нім., 2024

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2024

1

Розплющивши очі, Нова побачила на своїй щоці лапку Рубі. Тихесенько, щоб не потривожити кошеня, яке зручно вместилося на подушці, дівчинка підвелася з ліжка.

Холодний вітер розвівав занавіску на вікні. Нова аж здригнулася. Ступаючи якомога тихіше, вона обережно зачинила хитке вікно, яке залишила відчиненим на ніч для чергового гостя з оксамитовими подушечками на лапках.

На підлозі біля ліжка згорнувся клубком чорний кіт з гострими вухами. Він гучно муркотів на всю кімнату. Коли Едісон ліниво розклепив повіки, Нова на мить замилувалася його бірюзовими очима. Знову заплющивши очі, кіт пробурмотів:

— Розумію, що сьогодні перший навчальний день після канікул. Проте невже обов'язково заради цього всіх будити?

— Рубі ще спить, — прошепотіла Нова. — Зроби мені ласку, приведи її та Ріка трохи згодом до класу. Рубі пів ночі ганялася кімнатою за клаптиком паперу, тому нехай тепер виспитьяся.

— Я тобі не нянька! — буркнув Едісон.

Утім, Нова знала, що він охоче пригляне за кошенятами. Обое малюків у захваті від нього. Рубі та Рік могли годинами скакати в Едісона на спині, а той жартома штовхав їх з одного кутка кімнати в інший. Він завжди вдавав, що значно повільніший і слабший за них, а тоді зненацька вибухав наймилішим котячим хихотінням.

Кілька хвилин по тому Нова постукала у двері навпроти, за якими, ймовірно, ще спав її друг Генрі. Коли двері нарешті відчинилися і дівчинка побачила його втомлене обличчя, то не змогла стримати сміх. Очевидно, не тільки вона погано спала минулої ночі.

— Чого тобі? — хрипко запитав він, примруживши очі, як робив завжди, коли не надягав окулярів.

— Я так і знала, що ти не чув, як постукав Горацій, — сказала Нова. — Поквапся! Ти ж не хочеш запізнитися саме сьогодні!

Генрі провів рукою по скуйовдженому світлому волоссю.

— Це ж треба, чорт забирай, ти маєш рацію. Рік вимотав з мене всі сили! Спершу він перекинув склянку з водою, що стояла на тумбочці. Моя подушка досі мокра! Потім розважався тим, що хапав мене за ноги, і тричі за ніч будив. Великий палець на нозі весь подряпаний.

— З Рубі було не легше, — зітхнула Нова. — Добре, хоч сьогодні вона дала моїм ногам спокій і гралася папірцем.

Нова мусила будити Генрі щодня. Відколи в них оселилися кошенята, вони забули, що таке спокійний сон, бо малі бешкетники гралися цілу ніч. І якщо Рубі якоїсь миті все-таки засинала знесилена, то енергійний Рік ніколи не втомлювався і міг гратися до самого ранку. Але ні Нова, ні Генрі не сердилися на них, адже вони були фелідксами — захисниками котів — і тому передовсім дбали про добробут котів, а своїми потребами, зокрема й сном, намагалися не перейматися. Горацій, очільник школи для фелідксів, яку відвідували Нова з Генрі, вважав так само. У вежі з відлюдного куточка Лондонського Тауера, у якій розміщувалася школа, коти були головними.

Генрі швидко одягнувся, і вони з Новою спустилися старими дерев'яними сходами, які поскрипували під ногами. Дівчинка мимоволі зіщулилася: тепле літо

закінчилося, надворі похолодало, а отже, стало прохолодніше й у їхній вежі.

На стінах над сходами висіло більше картин, ніж до літніх канікул. Тепер тут з'явилися портрети королівських котів. Нова знала, що Горацій повернув картини на свої почесні місця тільки після того, як вона й Генрі зрозуміли, що вони фелідокси й можуть розмовляти з котами. Інакше, побачивши котів у коронах, які згорда поглядали на всіх з портретів, вони, певно, пороззявляли б роти з подиву.

Унизу вже снідав їхній учитель. Хоча вони й називали весь перший поверх кухнею, плита, холодильник і мийка займали лише невелику його частину. А решта приміщення була заставлена диванами, кріслами, стелажми й дряпалками.

На них сиділи, лежали, гралися й вовтузилися численні гості — так Горацій називав котів, які мешкали у вежі разом з ним та його учнями. Деякі з них довго тут не затримувалися, а інші жили роками.

За одним з дерев'яних столів з ніжками у формі котячих лап перед тостами з джемом сиділи їхні однокласники — Ед, Саїд і Рія. Вони, мабуть, повернулися з канікул минулого вечора.

Рія, яка заплела своє чорне кучеряве волосся у дві кіски й зав'язала їх строкатими стрічками, сьогодні надягла окуляри. Побачивши Нову з Генрі, вона

радісно скрикнула, а тоді скочила з місця, підбігла до Генрі й кинулася йому на шию, чим неабияк їх здивувала. Генрі аж заляк на місці, чекаючи, поки Рія розімкне обійми. Нарешті відпустивши його, дівчинка обійняла Нову.

— Як минули канікули? — поцікавилася вона. — А як справи в Рубі й Ріка? Вони вже, мабуть, добряче вирости. До речі, вони десь тут, унизу?

— Ні, — похитала головою Нова. — Кошенята нарешті послули, бо цілу ніч нас тероризували. Добре було в Корнволлі?

Рія знизала плечима.

— Ой, нудьга така! Дідусь цілими днями пропадає в саду. Чи грає в крикет. Телевізор з ранку до вечора працює на повну гучність. У нього живуть два коти породи регдол, які недочувають, так само як і він. А ще вони терпіти не можуть, коли їм розчісують хутро. Бачили б ви цю волохату парочку! Одразу й не скажеш, де в них морда. До того ж вони завжди не в гуморі.

Нова ледве стрималася, щоб не всміхнутися. Рія дуже пишалася тим, що вона — фелідікс, а найбільше дівчинка любила розчісувати котів.

Нова сіла поруч з Едом і Саїдом, які пробубоніли до неї вітання з повними ротами. Перш ніж вона встигла запитати, як хлопці провели канікули, заго-

ворив Горацій. Він поставив свою величезну чашку на стіл поруч з нею, розхлюпавши чай.

— Як добре, що всі зібралися. Тож не гаймо часу й берімося до навчання! Я роздобув рідкісну книжку про історію котячих народів Великої Британії, тож хочу розповісти вам про королівські котячі родини Ірландії, Уельсу та Шотландії. Про це дуже цікаво послухати й не менш важливо знати кожному фелідіксу!

Учні закивали, не наважуючись сказати Горацієві, що з булочки, яку він тримав у руці, скрапує джем.

Плямистий кіт шоколадної масті з гострими вухами й очима в чорній облямівці сердито крикнув Горацієві з підлоги:

— Гей, не лови гав! Пильнуй як слід! Інакше мені знову доведеться вилізуватися. А я терпіти не можу апельсиновий джем!

Горацій пробурмотів вибачення й тільки-но хотів ще щось сказати, як підлоговий годинник, що стояв біля дверей класу поверхом вище, гучно пронявкав дев'яту годину.

— Покваптеся! — вигукнув учитель, витираючи серветкою руки, заляпані джемом. — Ми вже запінюємося. Ми ж не хочемо, щоб у вашого нового однокласника склалося погане враження про нас.

— Що?! — вигукнув Ед. — У нас новенький?